

Przebieg nr 1/60

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

Warszawa, dnia 20 stycznia 1960 r.

Nr 2

Dział A

Poz. 6 —	Instrukcja Centralnego Zarządu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 2 stycznia 1960 r. w sprawie ustalenia normy pełnego zatrudnienia dla wypłaty zasiłków rodzinnych niektórym kategoriom pracowników o nieustalonych normach czasu pracy	Str. 19
----------	--	---------

Dział B

„ 7 —	ustawa z dnia 10 grudnia 1959 r. o zwalczaniu alkoholizmu	„ 20
„ 8 —	ustawa z dnia 21 grudnia 1959 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych	„ 24
„ 9 —	rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 grudnia 1959 r. w sprawie przydzielania mieszkań służbowych w zakładowych domach mieszkalnych organizacji spółdzielczych	„ 24
„ 10 —	rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 grudnia 1959 r. zmieniające rozporządzenie z dnia 18 lutego 1958 r. w sprawie zasad i trybu powoływania sekretarza gromadzkiego oraz jego obowiązków i praw	„ 25
„ 11 —	rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 grudnia 1959 r. w sprawie uzupełnienia tabeli stanowisk pracowników prezydiów rad narodowych	„ 25
„ 12 —	rozporządzenie Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 8 grudnia 1959 r. w sprawie wykonania ustawy o współodpowiedzialności majątkowej pracowników za niedobory w przedsiębiorstwach obrotu towarowego	„ 26
„ 13 —	zarządzenie Nr 223 Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 1959 r. w sprawie zaliczania do dni przepracowanych przerw w pracy w budownictwie spowodowanych warunkami atmosferycznymi lub działaniem siły wyższej	„ 28
„ 14 —	zarządzenie Nr 5 Prezesa Rady Ministrów z dnia 12 stycznia 1960 r. w sprawie zaliczenia niektórych okresów usprawiedliwionej nieobecności w pracy do dni przepracowanych, wymaganych do uzyskania zasiłku rodzinnego	„ 28
„ 15 —	zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 5 grudnia 1959 r. w sprawie trybu zatrudniania absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych w niektórych miastach	„ 29

01872

D Z I A Ł A**6****INSTRUKCJA
CENTRALNEGO ZARZĄDU UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH**

z dnia 2 stycznia 1960 r.

w sprawie ustalenia normy pełnego zatrudnienia dla wypłaty zasiłków rodzinnych niektórym kategoriom pracowników o nieustalonych normach czasu pracy.

Na podstawie § 3 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1959 r. w sprawie zmiany warunków nabywania uprawnień do zasiłków rodzinnych (Dz. U. Nr 64, poz. 379) Centralny Zarząd Ubezpieczeń Społecznych w porozumieniu z Ministerstwami: Rolnictwa, Gospodarki Komunalnej, Finansów, Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego, Centralnym Związkiem Spółdzielczości Pracy i Urzędem Rady Ministrów oraz Zarządami Głównymi Związków Zawodowych: Pracowników Rolnych, Gospodarki Komunalnej, Państwowych i Społecznych, Leśnych i Przemysłu Drzewnego ustala, co następuje:

1. Instrukcja niniejsza dotyczy następujących kategorii pracowników:
 - a) ogładczy zwierząt rzeźnych i mięsa w terenowych obwodach badania, z którymi zawierane są umowy o pracę;
 - b) członków transportowych spółdzielni pracy, zatrudnionych przy ładunku i transporcie;
 - c) dozorców domowych i sprzątaczy;
 - d) agentów Państwowego Zakładu Ubezpieczeń;
 - e) stałych robotników leśnych zatrudnionych akordowo przy pozyskiwaniu drewna, żywicowaniu itp.;
 - f) rybaków jeziorowych zatrudnionych w państwowych gospodarstwach rybackich;
 - g) rybaków zatrudnionych w spółdzielniach pracy rybołówstwa śródlądowego i morskiego;
 - h) gajowych gromadzkich.
2. Pracowników wymienionych w ust. 1 uważa się — z zastrzeżeniem wyjątków określonych w ust. 3—7 niniejszej instrukcji — za zatrudnionych w pełnym wymiarze godzin pracy, jeżeli ich zarobek miesięczny wyniósł w danym miesiącu co najmniej 600 zł; osiągnięcie wskazanego minimum wynagrodzenia uzasadnia w związku z tym wypłatę zasiłku za dany miesiąc kalendarzowy lub zaliczenie tego miesiąca do okresu wyczekiwania na zasiłek.
3. Minimum wynagrodzenia uzasadniającego uznanie pracownika za zatrudnionego w pełnym wymiarze godzin pracy (ust. 2) wynosi

dla stałych robotników leśnych (ust. 1 lit. e) w okresie od 1 listopada do końca lutego 540 zł miesięcznie, a dla robotników tej kategorii zatrudnionych przy żywicowaniu w okresie prac przygotowawczych w marcu i kwietniu oraz w okresie prac likwidacyjnych po zakończeniu żywicowania we wrześniu i październiku — 350 zł miesięcznie.

4. Pracowników wymienionych w ust. 1 lit. f) i g), którzy w okresie od 1 listopada do 31 marca na skutek złych warunków atmosferycznych uniemożliwiających połowy, zarobili w danym miesiącu mniej niż 600 zł, uważa się za zatrudnionych w pełnym wymiarze godzin pracy (ust. 2), jeżeli ich przeciętny zarobek w okresie ostatnich sześciu miesięcy wliczając w to miesiąc, za który ma być ustalone prawo do zasiłku, wyniósł co najmniej 600 zł miesięcznie.
5. Pracowników wymienionych w ust. 1 lit. h) uważa się za zatrudnionych w pełnym wymiarze godzin pracy, jeżeli powierzchnia dozorowanego przez nich lasu wynosi co najmniej 300 ha zwartego obszaru leśnego, albo co najmniej 200 ha, jeżeli obszar lasu składa się z dwóch lub więcej kompleksów.
6. W przypadku pobierania przez pracowników, wymienionych w ust. 1 lit. a) — g), zasiłku z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa, pracownikom tym — w celu wyliczenia kwoty osiągniętego w danym miesiącu zarobku — dolicza się za każdy dzień roboczy zwolnienia lekarskiego po 1/25 wskazanego w ust. 2, 3 i 4 minimum wynagrodzenia.
7. W przypadku pobierania przez pracowników, wymienionych w ust. 1 lit. f) i g), w okresie od 1 kwietnia do 31 października zasiłków z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa przez więcej niż 16 kolejnych dni roboczych w miesiącu kalendarzowym, uważa się ich za zatrudnionych w pełnym wymiarze godzin pracy, choćby ich faktyczny zarobek w danym miesiącu — wraz z zarobkiem doliczonym stosownie do ust. 6 — wyniósł mniej niż 600 zł.

8. Zasiłek rodzinny nie przysługuje za miesiąc, w którym pracownik ma choćby jeden dzień nieobecności w pracy nie zaliczony do dni przepracowanych w myśl przepisów powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów lub przepisów wydanych na podstawie art. 4 ust. 2 tego rozporządzenia, a w szczególności choćby jeden dzień nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy.
9. Normy pełnego zatrudnienia określone w ni-

niejszej instrukcji należy stosować począwszy od wypłaty zasiłków rodzinnych należnych za styczeń 1960 r.

10. Instrukcja wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1960 r.

DYREKTOR NACZELNY
CENTRALNEGO ZARZĄDU
UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

(—) S. Będkowski

D Z I A Ł B

7

U S T A W A

z dnia 10 grudnia 1959 r.
o zwalczaniu alkoholizmu.

(Dziennik Ustaw z dnia 19 grudnia 1959 r. Nr 69, poz. 434)

Celem skuteczniejszego zwalczania alkoholizmu wpływającego szkodliwie na zdrowie, pracę, życie rodzinne i dobrobyt ludności oraz powodującego wzrost przestępczości — stanowi się, co następuje:

Art. 1. § 1. Zabrania się sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych:

- 1) w lokalach zakładów i placówek oświatowo-wychowawczych oraz na terenach szpitalnych i sanatoryjnych,
- 2) w zakładach służących bezpośrednio ruchowi środków komunikacji.

§ 2. Zabrania się sprzedaży i podawania napojów alkoholowych:

- 1) osobom nietrzeźwym,
- 2) na kredyt lub pod zastaw.

Art. 2. § 1. Zabrania się sprzedaży, podawania i spożywania napojów zawierających więcej niż 4,5% alkoholu:

- 1) w zakładach pracy, w hotelach robotniczych, w stołówkach i bufetach przy zakładach pracy,
- 2) w lokalach i miejscach przeznaczonych do ćwiczeń sportowych i gimnastycznych, w lokalach klubów sportowych, na terenach plaży, basenów i kąpielisk oraz na zabawach na otwartym powietrzu i w parkach kultury,
- 3) na obszarze zabudowań koszarowych i w obozach wojskowych,
- 4) w domach kultury i w świetlicach,
- 5) na targowiskach i w miejscach zebrań masowych,
- 6) w schroniskach turystycznych,
- 7) w restauracjach i bufetach na dworcach kolejowych, autobusowych i portowych,
- 8) w kioskach,
- 9) w pociągach, z wyjątkiem wagonów restauracyjnych,
- 10) w sklepach czynnych w godzinach od 22 do 6.

§ 2. Zabrania się sprzedaży, podawania i spożywania napojów zawierających więcej niż 4,5% alkoholu niepełnoletnim (do lat 18).

Art. 3. § 1. Zabrania się sprzedaży, podawania i spożywania napojów zawierających więcej niż 18% alkoholu:

- 1) w domach wypoczynkowych,
- 2) w kawiarniach i cukierniach (z wyjątkiem likierów).

§ 2. W wagonach restauracyjnych dopuszczalne jest sprzedaż, podawanie i spożywanie napojów zawierających więcej niż 18% alkoholu jedynie podróżnym zamawiającym dania podstawowe i w ilości najwyżej 0,1 litra na osobę.

Art. 4. § 1. Zakaz podawania i spożywania napojów alkoholowych w zakładach pracy nie dotyczy podawania i spożywania tych napojów za zgodą kierownika zakładu pracy w związku z uroczystościami lub innymi wyjątkowymi okazjami.

§ 2. Minister Żeglugi i Gospodarki Wodnej w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej określi w drodze rozporządzenia zasady i warunki sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych na morskich statkach handlowych oraz na statkach pasażerskich w żegludzie przybrzeżnej i śródlądowej.

Art. 5. § 1. Sprzedaż napojów zawierających więcej niż 4,5% alkoholu do spożycia na miejscu lub poza miejscem sprzedaży może być prowadzona tylko na podstawie zezwolenia wydanego przez właściwy organ administracji państwowej.

§ 2. Minister Handlu Wewnętrznego w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej określi w drodze rozporządzenia organy właściwe do wydawania zezwoleń, warunki i tryb ich wydawania oraz wskazania niezbędne dla zapobiegania istnieniu nadmiernej ilości punktów sprzedaży napojów alkoholowych. W odniesieniu do

miejsowości uzdrowiskowych rozporządzenie wymaga uzgodnienia z Ministrem Zdrowia.

§ 3. Nie może być wydane zezwolenie na prowadzenie sprzedaży napojów zawierających więcej niż 4,5% alkoholu w pobliżu dworców kolejowych, autobusowych i portowych, większych zakładów przemysłowych, szkół, zakładów wychowawczych, szpitali, sanatoriów, koszar, stadionów i innych urządzeń masowego skupiania się.

Art. 6. § 1. Kasy, bufety, kawiarnie i sklepy znajdujące się na terenie obiektów wojskowych mogą prowadzić sprzedaż i podawanie napojów zawierających więcej niż 4,5% alkoholu, jeżeli uzyskały zezwolenie przewidziane w art. 5 § 1, a nadto zezwolenie właściwych organów wojskowych.

§ 2. Minister Obrony Narodowej wyda szczegółowe przepisy w sprawie sprzedaży i podawania napojów alkoholowych na terenie obiektów wojskowych, jak również określi właściwość organów wojskowych w tych sprawach.

§ 3. Minister Obrony Narodowej określi również przypadki, w których ze względu na utrzymanie dyscypliny i porządku wojskowego może być wprowadzony całkowity zakaz sprzedaży napojów alkoholowych na terenie obiektów wojskowych.

§ 4. Uprawnienia przewidziane w §§ 2 i 3 przysługują w odniesieniu do wojsk wewnętrznych Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 7. § 1. Rada narodowa może wprowadzić na obszarze swojej właściwości zakaz sprzedaży i podawania napojów zawierających więcej niż 18% alkoholu w soboty i inne powszechnie przyjęte dni wypłat wynagrodzenia za pracę, jak również w dni targowe oraz w dni ustawowo wolne od pracy.

§ 2. Rada narodowa powiatowa (miejska) może wprowadzić na obszarze swojej właściwości ograniczenia w sprzedaży i podawaniu napojów alkoholowych, w szczególności ograniczyć sprzedaż napojów o zawartości więcej niż 18% alkoholu wyłącznie do zakładów gastronomicznych, w ilości ściśle określonej i przy jednoczesnym zamówieniu dania podstawowego.

§ 3. Rada narodowa powiatowa (miejska) po zasięgnięciu opinii właściwej rady narodowej gromadzkiej, osiedla, miejskiej lub na ich wniosek może wprowadzić całkowity zakaz sprzedaży i podawania napojów zawierających więcej niż 18% alkoholu, a nawet całkowity zakaz sprzedaży i podawania napojów zawierających więcej niż 4,5% alkoholu. Przed wprowadzeniem zakazu, przedłożeniem wniosku lub przedstawieniem opinii właściwa rada narodowa zasięga opinii większych zakładów pracy, związków zawodowych, organizacji społecznych wyrażających zdanie większości mas pracujących danego obszaru.

Art. 8. Rada Ministrów może ze względu na bezpieczeństwo i porządek publiczny wprowadzić zakaz sprzedaży i podawania napojów alkoholowych w określonych dniach na obszarze całego kraju lub niektórych województw, powiatów i miast.

Art. 9. Napoje alkoholowe wolno dostarczać do punktów sprzedaży tylko w naczyniach zamkniętych, z oznaczeniem nazwy wytwórni, rodzaju i ilości napoju oraz jego mocy wyrażonej w procentach.

Art. 10. Rady narodowe obowiązane są prowadzić na swym obszarze walkę z alkoholizmem oraz udzielać niezbędnej pomocy społecznym komitetom przeciwalkoholowym i innym organizacjom społecznym w organizowaniu i prowadzeniu akcji uświadamiającej i wychowawczej w zakresie zwalczania alkoholizmu.

Art. 11. § 1. Rady narodowe, które zgodnie z przepisami ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o dochodach rad narodowych (Dz. U. Nr 44, poz. 214) wprowadziły dopłaty do cen napojów alkoholowych, przeznaczają po wysłuchaniu opinii społecznego komitetu przeciwalkoholowego środki budżetowe w wysokości co najmniej 10% kwot uzyskanych z tych dopłat na zwalczanie alkoholizmu.

§ 2. Minister Pracy i Opieki Społecznej ustali wytyczne w sprawie zużytkowania na zwalczanie alkoholizmu środków budżetowych określonych w § 1.

Art. 12. § 1. Rady narodowe wojewódzkie oraz miast wyłączonych z województw obowiązane są organizować i prowadzić zakłady leczenia zamkniętego dla nałogowych alkoholików.

§ 2. Powiatowe (miejskie, dzielnicowe) rady narodowe obowiązane są organizować i prowadzić zakłady leczenia otwartego dla nałogowych alkoholików.

§ 3. Minister Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości wyda w drodze rozporządzenia regulamin zakładów leczenia zamkniętego dla nałogowych alkoholików, dotyczący w szczególności praw i obowiązków przebywających na leczeniu nałogowych alkoholików, z uwzględnieniem rygorów za niestosowanie się do porządku ustalonego w zakładzie.

Art. 13. Do nałogowych alkoholików, którzy swoim postępowaniem powodują rozkład życia rodzinnego, demoralizują nieletnich, zagrażają bezpieczeństwu otoczenia albo zakłócają systematycznie spokój lub porządek publiczny, stosuje się leczenie przymusowe w zakładach leczenia otwartego i zamkniętego.

Art. 14. O zastosowaniu przymusowego leczenia w zakładzie leczenia otwartego orzekają komisje społeczno-lekarskie przy organach do spraw zdrowia prezydium powiatowych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych.

Art. 15. § 1. O zastosowaniu przymusowego leczenia w zakładzie leczenia zamkniętego orzeka na wniosek komisji społeczno-lekarskiej, o której mowa w art. 14, sąd powiatowy w postępowaniu niespornym, właściwy według miejsca zamieszkania lub pobytu osoby, której postępowanie dotyczy.

§ 2. Sąd orzeka na rozprawie, która powinna się odbyć nie później niż w ciągu 14 dni od daty wpłynięcia wniosku. Uczestnikami postępowania z mocy samego prawa są, oprócz wnioskodawcy, prokurator i osoba, której postępowanie dotyczy.

Orzeczenie sądu staje się prawomocne z chwilą ogłoszenia.

§ 3. Jeżeli przy rozpoznawaniu sprawy sąd dojdzie do przekonania, że leczenie w zakładzie lecznictwa zamkniętego nie jest w danym przypadku konieczne, może orzec zastosowanie przymusowego leczenia w zakładzie lecznictwa otwartego.

Art. 16. § 1. Pobyt w zakładzie lecznictwa zamkniętego trwa tak długo, jak tego wymaga cel leczenia, nie może jednak przekraczać dwóch lat.

§ 2. O uznaniu, kiedy leczenie przymusowe uznać należy za ukończone, orzeka komisja społeczno-lekarska przy zakładzie lecznictwa zamkniętego, gdzie przebywa osoba, której postępowanie dotyczy. Przepis art. 15 § 3 stosuje się odpowiednio.

§ 3. Osoba, której postępowanie dotyczy, jej bliski lub prokurator albo zakład przeprowadzający leczenie może w ciągu 7 dni od daty wydania decyzji w przedmiocie uznania leczenia przymusowego za ukończone żądać skierowania sprawy do sądu. Sprawę rozpoznaje wówczas w postępowaniu niespornym sąd powiatowy, w którego okręgu znajduje się zakład lecznictwa zamkniętego, gdzie przebywa osoba, której postępowanie dotyczy. Sąd orzeka w przedmiocie utrzymania w mocy, zmiany lub uchylenia decyzji komisji społeczno-lekarskiej. Przepisy art. 15 §§ 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

§ 4. Decyzja w przedmiocie uznania leczenia przymusowego za ukończone podlega wykonaniu, jeżeli w terminie, o którym mowa w § 3, nie zażądano skierowania sprawy do sądu.

Art. 17. W razie nie usprawiedliwionego niestawienia się osoby, której postępowanie dotyczy, na badanie przed komisją społeczno-lekarską lub na rozprawę przed sądem albo na leczenie w zakładzie lecznictwa otwartego lub zamkniętego, można zastosować przymusowe doprowadzenie za pośrednictwem Milicji Obywatelskiej.

Art. 18. § 1. Nieobecność przy pracy spowodowaną pobytem alkoholika w zakładzie lecznictwa zamkniętego traktuje się na równi z nieobecnością przy pracy z powodu choroby, z tym że rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z przyczyny tej nieobecności nie może nastąpić przed upływem trzech miesięcy.

§ 2. Przez okres pobytu w zakładzie należne alkoholikowi wynagrodzenie, zasiłki lub renty wypłaca się do rąk małżonka lub osoby sprawującej opiekę nad dziećmi albo osoby mającej stwierdzone wyrokiem sądowym prawo do alimentów, a w braku tych osób — wpłaca się do depozytu zakładu, w którym alkoholik przebywa.

Art. 19. § 1. Rady narodowe ponoszą koszty działalności komisji społeczno-lekarskich, działających na obszarze właściwości tych rad.

§ 2. Minister Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, Ministrem Spraw Wewnętrznych oraz Ministrem Pracy i Opieki Społecznej określi w drodze rozporządzenia tryb powoływania i skład komisji społeczno-lekarskich oraz szczegółowe zasady postępowania przed tymi komisjami w sprawach o zastosowanie przymuso-

wego leczenia w zakładach lecznictwa otwartego i zamkniętego oraz o uznanie leczenia za ukończone.

§ 3. Minister Finansów w porozumieniu z Ministrem Zdrowia oraz Ministrem Pracy i Opieki Społecznej określi w drodze rozporządzenia zasady wynagradzania członków komisji społeczno-lekarskich.

Art. 20. § 1. W przypadkach, gdy jeden z małżonków na skutek nadużywania alkoholu nie spełnia obowiązku dostarczenia środków utrzymania rodziny, a drugi z małżonków ze szkodą dla dzieci lub innych członków rodziny nie złożył sądowi wniosku o orzeczenie, aby wynagrodzenie za pracę lub inne należności przypadające małżonkowi zaniedbującemu rodzinę były w całości lub w części wypłacane do rąk drugiego małżonka, rada zakładowa, Liga Kobiet lub inna organizacja społeczna albo organ administracji państwowej może wystąpić do sądu z wnioskiem o nakazanie wypłaty całości lub części wynagrodzenia za pracę albo innych należności małżonka zaniedbującego rodzinę do rąk drugiego małżonka lub osoby sprawującej opiekę nad dziećmi albo mającej stwierdzone wyrokiem sądowym prawo do alimentów.

§ 2. Przed skierowaniem wniosku do sądu organizacja społeczna i organ administracji państwowej powinny zbadać warunki materialne i życiowe małżonka zaniedbującego rodzinę oraz jego rodziny.

§ 3. W sprawach określonych w § 1 występujące z wnioskiem organizacja społeczna i organ administracji państwowej zwolnione są od kosztów sądowych. Koszty te w razie uwzględnienia wniosku w całości lub w części podlegają ściągnięciu od małżonka zaniedbującego rodzinę, chyba że sąd nakazał wypłatę całości wynagrodzenia za pracę albo innych należności małżonka zaniedbującego rodzinę do rąk drugiego małżonka lub osoby sprawującej opiekę nad dziećmi albo mającej stwierdzone wyrokiem sądowym prawo do alimentów; w tym przypadku koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

§ 4. Wniosek o nakazanie wypłaty wynagrodzenia za pracę albo innych należności małżonka zaniedbującego rodzinę do rąk drugiego małżonka lub osoby sprawującej opiekę nad dziećmi albo mającej stwierdzone wyrokiem sądowym prawo do alimentów sąd powinien rozpoznać nie później niż w ciągu 14 dni od daty wpłynięcia wniosku.

Art. 21. § 1. Rady narodowe miast liczących ponad 100.000 mieszkańców obowiązane są organizować i prowadzić izby wytrzeźwień. Wojewódzkie rady narodowe mogą obowiązek ten rozciągnąć również na inne miasta.

§ 2. Osoby w stanie nietrzeźwym, które zachowaniem swoim dają powód do zgorszenia w miejscu publicznym lub w zakładzie pracy, mogą zostać doprowadzone do izby wytrzeźwień, gdzie przebywają aż do wytrzeźwienia, nie dłużej jednak niż 24 godziny.

§ 3. Napoje alkoholowe znajdujące się przy osobach doprowadzonych do izby ulegają przepadkowi z mocy samego prawa. Pieniądze oraz inne

przedmioty wartościowe znajdujące się przy tych osobach zatrzymuje się w depozycie. Z depozytów pieniężnych izby wytrzeźwień mogą potrącać swe należności z tytułu opłat związanych z pobytem w izbie; na innych przedmiotach zatrzymanych w depozycie izbom służy ustawowe prawo zastawu celem zabezpieczenia tych należności.

§ 4. Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Zdrowia określi w drodze rozporządzenia organizację izb wytrzeźwień, sposób wykonywania nad nimi nadzoru oraz ustalania opłat związanych z pobytem w tych izbach.

Art. 22. Stan nietrzeźwości w chwili popełnienia przestępstwa stanowi okoliczność obciążającą.

Art. 23. Kto pod wpływem alkoholu znęca się fizycznie lub moralnie nad członkiem swojej rodziny albo osobą pozostającą w stosunku zależności od sprawcy, podlega karze więzienia do lat 5.

Art. 24. Kto rozpija niepełnoletniego (do lat 18) dostarczając mu napojów alkoholowych lub ułatwiając mu ich spożywanie, albo nakłaniając go do spożywania takich napojów, podlega karze więzienia do lat 3 lub karze aresztu do lat 3.

Art. 25. § 1. Kto sprzedaje lub podaje napoje alkoholowe w przypadkach, kiedy to jest zabronione, albo bez wymaganego zezwolenia lub wbrew jego warunkom, podlega karze aresztu do lat 2 i karze grzywny do 10.000 zł.

§ 2. Tej samej karze podlega kierownik zakładu handlowego lub gastronomicznego, który wskutek braku nadzoru lub wskutek niedbalstwa dopuszcza do popełnienia w tym zakładzie przestępstwa określonego w § 1.

§ 3. Kto spożywa napoje alkoholowe wbrew zakazom określonym w art. 1 § 1, art. 2 § 1 i art. 3, podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub karze grzywny do 4.500 zł.

§ 4. Kto nabywa lub spożywa napoje alkoholowe w miejscach nielegalnego wyszynku albo spożywa napoje alkoholowe przyniesione przez siebie lub inną osobę w miejscach wyznaczonych do ich sprzedaży lub podawania, podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub karze grzywny do 4.500 zł.

Art. 26. Kto narusza postanowienia art. 9 przy dostawie napojów alkoholowych do punktów sprzedaży, podlega karze aresztu do roku lub karze grzywny do 5.000 zł.

Art. 27. Kto w stanie nietrzeźwości zakłóca porządek publiczny albo wywołuje zgorszenie w miejscu publicznym lub w zakładzie pracy, podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub karze grzywny do 4.500 zł.

Art. 28. § 1. Kto w stanie nietrzeźwości prowadzi pojazd mechaniczny, służący do komunikacji lądowej, wodnej lub powietrznej, podlega karze aresztu do lat 2 lub karze grzywny do 5.000 zł albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Kto w stanie nietrzeźwości prowadzi na drodze publicznej inny pojazd niż określony w § 1, podlega karze aresztu do roku lub karze grzywny do 5.000 zł.

Art. 29. Kto w stanie nietrzeźwości podejmuje czynności, których spełnianie w takim stanie mo-

że narażać na niebezpieczeństwo życie lub zdrowie ludzkie albo mienie w znaczniejszych rozmiarach, podlega karze aresztu do roku lub karze grzywny do 5.000 zł.

Art. 30. Kto prowadząc pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości spowodował nieumyślnie niebezpieczeństwo katastrofy w komunikacji lądowej, wodnej lub powietrznej, podlega karze więzienia do lat 5 lub karze aresztu.

Art. 31. § 1. W razie skazania za przestępstwo pozostające w związku z naruszeniem w stanie nietrzeźwości obowiązków prowadzącego pojazd mechaniczny, sąd orzeka utratę prawa prowadzenia pojazdów mechanicznych na czas od 6 miesięcy do 10 lat.

§ 2. Utrata prawa prowadzenia pojazdów mechanicznych następuje z chwilą uprawomocnienia się wyroku.

§ 3. Do okresu, na który orzeczono utratę prawa prowadzenia pojazdów mechanicznych, nie wlicza się czasu, jaki upłynął od uprawomocnienia się wyroku do odbycia kary zasadniczej, jej darowania lub przedawnienia.

§ 4. Sąd może przywrócić skazanemu zdolność do uzyskania prawa prowadzenia pojazdów mechanicznych po upływie okresu, w czasie którego skazany prowadził życie nienaganne.

§ 5. Okres ten, rozpoczynający się od chwili odbycia, darowania lub przedawnienia kary zasadniczej, wynosi co najmniej połowę czasu, przez który trwać miała utrata prawa prowadzenia pojazdów mechanicznych, jednak nie mniej niż 6 miesięcy.

§ 6. Jeżeli sprawca nie posiada uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych, sąd orzeka zakaz nadania mu takiego uprawnienia. Przepisy §§ 1 — 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 32. Kto uchyla się od orzeczonego względem niego przymusowego leczenia w zakładzie lecznictwa otwartego lub zamkniętego, podlega karze aresztu do 3 miesięcy lub karze grzywny do 4.500 zł.

Art. 33. W przypadkach określonych w art. 25 §§ 3 i 4, w art. 27 oraz w art. 32 orzekanie następuje w trybie przepisów o orzecznictwie karno-administracyjnym.

Art. 34. § 1. Jeżeli zachodzi podejrzenie, że przestępstwo zostało popełnione w stanie nietrzeźwości, osoba podejrzana może być poddana badaniu koniecznemu do ustalenia zawartości alkoholu w organizmie, w szczególności zabiegowi pobrania krwi. Zabiegu pobrania krwi dokonuje fachowy pracownik służby zdrowia.

§ 2. Minister Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych określi w drodze rozporządzenia warunki i sposób dokonywania badań, o których mowa w § 1.

Art. 35. W art. 8 ust. 1 pkt 3 lit. a) ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz.U. z 1959 r. Nr 15, poz. 79) wprowadza się następujące zmiany:

1) wyrazy: „w art. 14 ustawy z dnia 27 kwietnia 1956 r. o zwalczaniu alkoholizmu (Dz. U.

Nr 12, poz. 62)“ zastępuje się wyrazami: „w art. 27 ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o zwalczaniu alkoholizmu (Dz. U. Nr 69, poz. 434)“;

- 2) skreśla się wyrazy: „w art. 21 ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. Nr 89, poz. 656 z późniejszymi zmianami) w przypadkach naruszenia przepisów wydanych na podstawie art. 5 tej ustawy, a dotyczących zakazu prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwym“.

Art. 36. § 1. Traci moc ustawa z dnia 27 kwietnia 1956 r. o zwalczaniu alkoholizmu (Dz. U. Nr 12, poz. 62).

§ 2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie niniejszej ustawy obowiązują przepisy dotychczasowe, o ile nie pozostają w sprzeczności z przepisami tej ustawy.

Art. 37. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

8

USTAWA

z dnia 21 grudnia 1959 r.

o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych.

(Dziennik Ustaw z dnia 31 grudnia 1959 r. Nr 72, poz. 453)

Art. 1. W ustawie z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym na rok 1958 (Dz. U. Nr 18, poz. 74) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) tytuł ustawy otrzymuje brzmienie: „o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych“;
- 2) w art. 3, 5 i 7 wyrazy „w roku 1958“, „na rok 1958“ i „za rok 1958“ zastępuje się wyrazami „w danym roku“, „na dany rok“ i „za dany rok“;
- 3) w art. 3, 5 i 6 wyrazy „rok 1957“ użyte w

różnych przypadkach zastępuje się wyrazami „rok poprzedzający“ w odpowiednich przypadkach.

Art. 2. Minister Finansów ogłosi w drodze obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym z uwzględnieniem zmian wynikających z niniejszej ustawy.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

9

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 4 grudnia 1959 r.

w sprawie przydzielania mieszkań służbowych w zakładowych domach mieszkalnych organizacji spółdzielczych.

(Dziennik Ustaw z dnia 22 grudnia 1959 r. Nr 70, poz. 440)

Na podstawie art. 63 ust. 5 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. — Prawo lokalowe (Dz. U. Nr 10, poz. 59) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Lokale mieszkalne w domach, które są wybudowane ze spółdzielczych środków finansowych i pozostają w zarządzie i użytkowaniu organizacji spółdzielczych, zalicza się do kategorii lokali podlegających przydzielaniu na mieszkania służbowe.

2. Domy określone w ust. 1 zwane są w dalszym ciągu zakładowymi domami mieszkalnymi organizacji spółdzielczych.

§ 2. Na równi z zakładowym domem mieszkalnym organizacji spółdzielczej traktuje się przez okres przysługującego organizacji spółdzielczej użytkowania — dom albo jego część odbudowaną,

wykończoną lub nadbudowaną przez tę organizację.

§ 3. Do zajmowania i opróżniania lokali mieszkalnych w zakładowych domach mieszkalnych organizacji spółdzielczych mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 marca 1959 r. w sprawie warunków przydziału i opróżniania mieszkań służbowych, właściwości organów w tych sprawach i trybu postępowania (Dz. U. Nr 24, poz. 152).

§ 4. Rozporządzenie niniejsze nie stosuje się do spółdzielni mieszkaniowych wszystkich typów.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

10

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 4 grudnia 1959 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 18 lutego 1958 r. w sprawie zasad i trybu powoływania sekretarza gromadzkiego oraz jego obowiązków i praw.

(Dziennik Ustaw z dnia 28 grudnia 1959 r. Nr 71, poz. 448)

Na podstawie art. 59 ust. 5 ustawy z dnia 25 stycznia 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. Nr 5, poz. 16) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 18 lutego 1958 r. w sprawie zasad i trybu powoływania sekretarza gromadzkiego oraz jego obowiązków i praw (Dz. U. Nr 10, poz. 34) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Sekretarza gromadzkiego powołuje i odwołuje przewodniczący prezydium powiatowej rady narodowej. Powołanie sekretarza gromadzkiego następuje na wniosek przewodniczącego gromadzkiej rady narodowej.“;

2) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Przewodniczący prezydium powiatowej

rady narodowej może w uzasadnionych przypadkach zawiesić w czynnościach sekretarza gromadzkiego“.

§ 2. Jeżeli przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia gromadzka rada narodowa podjęła uchwałę o powołaniu lub odwołaniu sekretarza gromadzkiego, a uchwała nie została rozpatrzona przez prezydium powiatowej rady narodowej, postępowanie w sprawie będzie prowadzone w trybie określonym dotychczasowymi przepisami.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

11

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 18 grudnia 1959 r.

w sprawie uzupełnienia tabeli stanowisk pracowników prezydiów rad narodowych.

(Dziennik Ustaw z dnia 28 grudnia 1959 r. Nr 71, poz. 451)

Na podstawie § 3 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych (Dz. U. Nr 33, poz. 149) zarządza się, co następuje:

§ 1. Część D tabeli stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodo-

wych, stanowiącej załącznik nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 maja 1958 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych (Dz. U. Nr 33, poz. 149) uzupełnia się, jak następuje:

1) w tabeli po lp. 1 dodaje się lp. 1a w brzmieniu następującym:

Lp.	Nazwa stanowisk	Wymagane kwalifikacje w zakresie		Grupa uposażenia
		wykształcenia	ilości lat praktyki zawodowej	
1a	Kierownik urzędu stanu cywilnego dla dwu lub więcej okręgów	średnie	1	XV—XIII
		wykształcenie podstawowe	3	
		wykształcenie		

2) po tabeli wstawia się przepis treści następującej: „Prezydium powiatowej rady narodowej może w drodze wyjątku przyznać XII grupę uposażenia kierownikowi urzędu stanu cywilnego dla dwu lub więcej okręgów, wyróżniającemu się kwalifikacjami i posiadającemu średnie wykształcenie oraz co

najmniej 3 lata praktyki zawodowej lub podstawowe wykształcenie i 5 lat pracy związanej z rejestracją stanu cywilnego“.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 8 grudnia 1959 r.

w sprawie wykonania ustawy o współodpowiedzialności majątkowej pracowników za niedobory w przedsiębiorstwach obrotu towarowego.

(Dziennik Ustaw z dnia 22 grudnia 1959 r. Nr 70, poz. 446)

Na podstawie art. 15 ustawy z dnia 17 czerwca 1959 r. o współodpowiedzialności majątkowej pracowników za niedobory w przedsiębiorstwach obrotu towarowego (Dz. U. Nr 36, poz. 223) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o ustawie bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć ustawę z dnia 17 czerwca 1959 r. o współodpowiedzialności majątkowej pracowników za niedobory w przedsiębiorstwach obrotu towarowego (Dz. U. Nr 36, poz. 223).

§ 2. Jeśli większość pracowników należących do personelu sprzedającego sklepu wyraża zgodę na przyjęcie na siebie odpowiedzialności wspólnej, przedsiębiorstwo może niezwłocznie zawrzeć z nimi umowę o odpowiedzialności wspólnej, o ile pozostałym pracownikom przydzieli pracę równorzędną w tej samej miejscowości.

§ 3. 1. Umowa o odpowiedzialności wspólnej powinna w szczególności określać:

- 1) imienny skład personelu przyjmującego na siebie odpowiedzialność wspólną (art. 2 § 1 ustawy),
- 2) części, w jakich pracownicy odpowiadają za niedobory (art. 2 § 4 ustawy),
- 3) rodzaj pracy (stanowisko, funkcja) pracowników ponoszących odpowiedzialność wspólną.

2. Ustala się wzór umowy o odpowiedzialności wspólnej; wzór ten stanowi załącznik do niniejszego rozporządzenia.

§ 4. 1. Pracownik, który powrócił do pracy po rozpoczęciu inwentaryzacji zarządzanej w związku z jego nieobecnością w pracy (art. 6 ustawy), może być zatrudniony w sklepie dopiero od dnia przeprowadzenia najbliższej inwentaryzacji z jego udziałem. Wcześniejsze zatrudnienie go w sklepie może nastąpić tylko z zachowaniem wymagań i na warunkach określonych w art. 5 § 2 ustawy. Według zasady odpowiedzialności wspólnej pracownik ten odpowiada dopiero od dnia przeprowadzenia najbliższej inwentaryzacji z jego udziałem.

2. Pracownikowi, który nie został zatrudniony na warunkach określonych w ust. 1, przedsiębiorstwo powinno przydzielić na czas do najbliższej inwentaryzacji inną pracę równorzędną w tej samej miejscowości.

3. Jeżeli inwentaryzacja zostanie przeprowadzona przed upływem 35 dni nieobecności pracownika w pracy, odpowiedzialność wspólna nieobecnego pracownika trwa tylko do dnia zakończenia tej inwentaryzacji.

§ 5. 1. W razie wypowiedzenia przez pracownika umowy o odpowiedzialności wspólnej (art. 7

§ 1 ustawy) należy przed upływem okresu wypowiedzenia przystąpić do przeprowadzenia inwentaryzacji.

2. Jeżeli w czasie od przeprowadzenia inwentaryzacji do wyliczenia sklep był czynny, należy w ciągu siedmiu dni, licząc od dnia odstąpienia od umowy, określonego w art. 7 § 2 ustawy, przystąpić do ponownej inwentaryzacji.

3. Na pisemne żądanie pracownika, który innemu pracownikowi, ponoszącemu razem z nim odpowiedzialność wspólną, stawia zarzuty, wskazujące na nieprawidłowe wykonywanie obowiązków związanych z pieczę nad powierzonym mieniem, do przeprowadzenia inwentaryzacji należy przystąpić niezwłocznie.

§ 6. Odstępując od umowy o odpowiedzialności wspólnej (art. 7 § 3 ustawy), przedsiębiorstwo przystąpi niezwłocznie do przeprowadzenia inwentaryzacji, chyba że odstąpienie od umowy następuje bezpośrednio po przeprowadzeniu inwentaryzacji zarządzanej z innej przyczyny.

§ 7. 1. W razie wypowiedzenia przez jedną ze stron umowy o pracę z pracownikiem ponoszącym odpowiedzialność wspólną zakończenie inwentaryzacji powinno nastąpić najpóźniej w dniu wygaśnięcia umowy o pracę.

2. W razie rozwiązania stosunku pracy ze skutkiem natychmiastowym lub ustania tego stosunku z innych przyczyn do przeprowadzenia inwentaryzacji należy przystąpić najpóźniej w ciągu 3 dni roboczych od dnia ustania stosunku pracy.

§ 8. 1. Pracownikowi, z którym stosunek pracy został rozwiązany, należy umożliwić udział w przeprowadzeniu inwentaryzacji. W takim wypadku, jak również w razie niemożności wykonywania pracy, pracownik może wskazać inną osobę, która zamiast niego weźmie udział za zgodą przedsiębiorstwa w przeprowadzeniu inwentaryzacji. Jeśli pracownik nie bierze udziału w przeprowadzeniu inwentaryzacji ani też nie skieruje innej osoby, która by go w tym zastąpiła, przedsiębiorstwo przeprowadza inwentaryzację przez komisję złożoną co najmniej z 3 osób.

2. Pracownikowi, który po ustaniu stosunku pracy bierze udział w przeprowadzeniu inwentaryzacji, przysługuje wynagrodzenie obliczone według przeciętnej stawki dziennej z ostatniego miesiąca jego pracy. Takie samo wynagrodzenie przysługuje osobie, która na skutek wskazania pracownika zastępuje go w tym czasie.

§ 9. W razie nieprzystąpienia do inwentaryzacji w przypadkach i terminach określonych w art. 6 ustawy oraz w § 5 ust. 1 i w § 7 ust. 2 rozporządzenia, pracownik, którego nieobecność w

pracy wywołała konieczność przeprowadzenia inwentaryzacji, jak również ten, z którym umowa o pracę lub umowa o odpowiedzialności wspólnej wygasa, staje się wolny od odpowiedzialności wspólnej. Pozostali pracownicy są zwolnieni od takiej odpowiedzialności, jeśli pomimo pisemnego żądania przynajmniej jednego z nich, zgłoszonego w ciągu siedmiu dni, licząc od upływu wymienionych terminów, nie przystąpiono niezwłocznie do inwentaryzacji. W braku takiego żądania pracownicy ci nie odpowiadają jednak za część szkody, przypadającą na pracownika, który stał się wolny od odpowiedzialności wspólnej.

§ 10. 1. Kierownik sklepu oraz jego zastępca (zastępcy), któremu łącznie z kierownikiem powierzono mienie sklepu (art. 9 ustawy), odpowiadają w częściach określonych w umowie, a w braku takiego określenia — w częściach równych.

2. Łączne powierzenie mienia sklepu kierownikowi i jego zastępcy (art. 9 ustawy) jest obowiązkiem, jeśli sklep czynny jest w ciągu dnia

więcej niż 8 godzin albo jeśli z innych przyczyn, a w szczególności z powodu większej liczby pracowników, kierownik nie jest w możności jednoosobowo wykonywać prawidłowej kontroli nad całością sklepu. Jeśli sklep jest czynny całą dobę, mienie sklepu powinno być powierzone łącznie kierownikowi i dwu jego zastępcom.

§ 11. Pracownik, który rozwiązał umowę o pracę na podstawie art. 12 ustawy, zachowuje ciągłość pracy, przewidzianą w przepisach art. 16 dekretu z dnia 18 stycznia 1956 r. o ograniczeniu dopuszczalności rozwiązywania umów o pracę bez wypowiedzenia oraz o zabezpieczeniu ciągłości pracy (Dz. U. z 1956 r. Nr 2, poz. 11 i Nr 41, poz. 187 oraz z 1959 r. Nr 27, poz. 170), jeżeli przejdzie do innego zakładu pracy w terminie określonym w tych przepisach.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: M. Lesz

Załącznik do rozporządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 8 grudnia 1959 r. (poz. 446).

UMOWA O ODPOWIEDZIALNOŚCI WSPÓLNEJ

zawarta w dniu między przedsiębiorstwem¹⁾
 a pracownikami sklepu²⁾

1. W imieniu przedsiębiorstwa umowę podpisują³⁾ .
 jako⁴⁾
 jako

2. Jako pracownicy umowę zawierają:
 1) zam. w⁵⁾
 2) zam. w
 3) zam. w
 4) zam. w
 5) zam. w
 6) zam. w

3. Pracownicy ci zajmują w sklepie²⁾ następujące stanowiska:

.

4. Przedsiębiorstwo powierza łącznie wymienionym pracownikom mienie sklepu²⁾, jakie zostało — zostanie⁶⁾ ujęte w odbiorczym spisie z natury. Pracownicy podejmują się pieczy nad tym mieniem, jak również nad towarami i innymi składnikami majątkowymi, które zostaną w czasie obowiązywania niniejszej umowy dostarczone do sklepu²⁾.

5. Wszyscy pracownicy przyjmują na siebie odpowiedzialność majątkową za ewentualne niedobory w towarach, w opakowaniach, w urządzeniu sklepu²⁾ oraz w innych składnikach majątkowych, jakie zostały oraz zostaną im powierzone.

6. Za ewentualne niedobory pracownicy ponoszą odpowiedzialność w częściach równych; nie dotyczy to jednak kierownika sklepu²⁾, którego udział w odpowiedzialności jest dwukrotnie większy od udziału każdego z pozostałych pracowników⁷⁾.

7. Poza tym do praw i obowiązków stron w zakresie odpowiedzialności wspólnej stosuje się przepisy usta-

wy z dnia 17 czerwca 1959 r. o współodpowiedzialności majątkowej pracowników za niedobory w przedsiębiorstwach obrotu towarowego (Dz. U. Nr 36, poz. 223) oraz rozporządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 8 grudnia 1959 r. w sprawie wykonania tej ustawy (Dz. U. Nr 70, poz. 446), których tekst załącza się do niniejszej umowy.

Podpisy przedstawicieli
 przedsiębiorstwa

Podpisy pracowników

.

Wyjaśnienia:

- 1) Jeśli pracodawcą jest inna jednostka organizacyjna, wyraz „przedsiębiorstwo“ należy zastąpić wyrazem określającym tę jednostkę, np. „spółdzielnia“.
- 2) Jeśli umowa dotyczy innej jednostki, wyraz „sklep“ należy zastąpić wyrazem określającym tę jednostkę, jak np. magazyn, apteka, punkt skupu, dział, stoisko, bufet itp.
- 3) Umowę podpisują dwie osoby spośród osób uprawnionych do składania oświadczeń woli w imieniu przedsiębiorstwa (art. 15 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o przedsiębiorstwach państwowych — Dz. U. Nr 49, poz. 439); umowa w imieniu spółdzielni powinna być podpisana przez co najmniej dwóch członków zarządu, o ile statut nie stanowi inaczej (art. 36 ustawy z dnia 29 października 1920 r. o spółdzielniach — Dz. U. z 1950 r. Nr 25, poz. 232).
- 4) W tym miejscu podać stanowisko służbowe osoby podpisującej umowę w imieniu przedsiębiorstwa lub innej jednostki organizacyjnej.
- 5) W tym miejscu podać dokładny adres pracownika.
- 6) Niepotrzebne skreślić, zależnie od tego, czy odbiór czy spis z natury został sporządzony przed podpisaniem, czy też nastąpi to dopiero później.
- 7) Strony mogą określić w umowie udział pracowników w odpowiedzialności według innego stosunku.

13

ZARZĄDZENIE Nr 223 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 16 grudnia 1959 r.

w sprawie zaliczania do dni przepracowanych przerw w pracy w budownictwie spowodowanych warunkami atmosferycznymi lub działaniem siły wyższej.*(Monitor Polski z dnia 28 grudnia 1959 r. Nr 102, poz. 544)*

Na podstawie § 4 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1959 r. w sprawie zmiany warunków nabywania uprawnień do zasiłków rodzinnych (Dz. U. Nr 64, poz. 379) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie obowiązuje w przedsiębiorstwach, w których stosuje się przepisy układu zbiorowego pracy w budownictwie z dnia 15 marca 1958 r.

§ 2. Dni przerwy w pracy lub przestojów spowodowanych warunkami atmosferycznymi albo działaniem siły wyższej, za które pracownik nie otrzymuje wynagrodzenia, zalicza się do dni pracy w rozumieniu § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1959 r. w sprawie

zmiany warunków nabywania uprawnień do zasiłków rodzinnych (Dz. U. Nr 64, poz. 379).

§ 3. Upoważnia się Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych do wydania w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych szczegółowych przepisów określających warunki, w jakich mogą być stosowane przerwy w pracy, oraz do określenia uprawnionych do decydowania o tym, w jakich przypadkach można ograniczyć lub przerwać roboty.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 grudnia 1959 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

14

ZARZĄDZENIE Nr 5 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 12 stycznia 1960 r.

w sprawie zaliczenia niektórych okresów usprawiedliwionej nieobecności w pracy do dni przepracowanych, wymaganych do uzyskania zasiłku rodzinnego.*(Monitor Polski z dnia 13 stycznia 1960 r. Nr 4, poz. 15)*

Na podstawie § 4 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1959 r. w sprawie zmiany warunków nabywania uprawnień do zasiłków rodzinnych (Dz. U. Nr 64, poz. 379), zwanego w dalszym ciągu „rozporządzeniem“, zarządza się, co następuje:

§ 1. Za dni przepracowane w rozumieniu przepisów rozporządzenia uważa się, poza dniami określonymi w § 4 ust. 1 rozporządzenia, również następujące okresy usprawiedliwionej nieobecności w pracy:

1) przerwy w wykonywaniu pracy spowodowane:

- a) wstrzymaniem robót zarządzonym przez kierownika zakładu pracy w związku z niesprzyjającymi warunkami atmosferycznymi,
- b) wstrzymaniem robót zarządzonym przez technicznego inspektora pracy,
- c) działaniem siły wyższej, jak powódź, pożar, katastrofa itp.,
- d) postojem zakładu pracy, zarządzonym przez właściwy organ;

zaliczenie okresu przerwy w pracy do dni przepracowanych następuje w wyżej wymienionych przypadkach, jeżeli zakład pracy nie skierował pracowników do prac zastępczych; kierownik zakładu pracy jest obowiązany niezwłocznie zawiadomić jednostkę nadrzędną o każdym wypadku wstrzymania robót lub przerwy w działalności zakładu pracy, trwających dłużej niż 3 dni;

2) nieobecność w pracy spowodowana niemożnością przybycia do pracy w związku z zakłóceniami w funkcjonowaniu publicznych środków komunikacji międzymiastowej lub zakładowego środka lokomocji albo w związku z powodzią, pożarem itp.;

3) okres zwolnienia pracownika na badanie lekarskie, jeżeli pracownik uzyskał na to zwolnienie uprzednią zgodę kierownika zakładu pracy albo jeżeli badanie odbywa się na podstawie skierowania lekarskiego; zaliczenie okresu zwolnienia do dni przepracowanych następuje na podstawie zaświadczenia stwierdzającego stawienie się pracownika na badanie;

4) nieobecność w pracy przez okres nie dłuższy niż 30 dni w ciągu roku kalendarzowego w związku z udowodnioną świadectwem lekarskim oraz

zaświadczeniem rady zakładowej lub organu ewidencji ludności koniecznością sprawowania osobistej opieki nad chorym członkiem rodziny pracownika;

5) nieobecność pracownicy przez okres nie dłuższy niż 30 dni w ciągu roku kalendarzowego w związku z koniecznością sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem w wieku do 8 lat; zaliczenie okresu nieobecności do dni przepracowanych następuje pod warunkiem poświadczenia przez radę zakładową lub organ ewidencji ludności konieczności sprawowania takiej opieki; przepis niniejszy stosuje się również do ojca, jednak tylko w razie braku matki lub w razie całkowitej niemożności sprawowania przez nią opieki nad dzieckiem; okoliczność ta musi być poświadczona przez radę zakładową lub organ ewidencji ludności;

6) nieobecność pracownicy w związku z poświadczoną przez lekarza koniecznością udania się na badanie lekarskie lub zabieg z dzieckiem w wieku do 8 lat; przepisy pkt 5, dotyczące warunków zaliczenia okresu nieobecności do dni przepracowanych oraz wyjątkowego zastosowania tych uprawnień do ojca dziecka, stosuje się odpowiednio;

7) dwukrotne w ciągu roku, jednodniowe zwolnienie od pracy kobiet wychowujących dzieci w wieku do 14 lat;

8) nieobecność w pracy w związku z koniecznością stawienia pracownika w godzinach pracy na wezwanie organów wymiaru sprawiedliwości oraz organów administracji państwowej lub w związku ze stawieniem bez takiego wezwania, jeżeli organ wymiaru sprawiedliwości lub administracji państwowej poświadczą potrzebę takiego stawienia;

9) nieobecność w pracy w związku z koniecznością załatwienia ważnych, nagłych spraw pracownika, jeżeli sprawy te wymagają jego bezpośredniego udziału i jeżeli pracownik uzyskał na to uprzednią zgodę kierownika zakładu pracy, a w razie niemożności uzyskania uprzedniej zgody

przedstawił kierownikowi zakładu pracy usprawiedliwienie, które zostało uznane;

10) jednodniowe raz w miesiącu lub dwudniowe raz na dwa miesiące zwolnienie od pracy robotnika zwerbowanego do pracy, któremu w związku z należyty i sumienny wywiązywaniem się ze swych obowiązków przysługuje prawo zwrotu kosztu przejazdu w celu odwiedzenia rodziny;

11) jednodniowe raz w miesiącu zwolnienie od pracy pracownika zatrudnionego w takiej odległości od miejsca stałego zamieszkania, że nie jest możliwy codzienny powrót z miejsca pracy do miejsca stałego zamieszkania, jak również pracownika zatrudnionego w budownictwie, czasowo przeniesionego do takiej miejscowości; przepis niniejszy ma zastosowanie tylko w tych przypadkach, gdy przejazd z miejsca pracy do miejsca zamieszkania i z powrotem trwa dłużej niż 12 godzin;

12) bezpłatny urlop okolicznościowy przewidziany obowiązującymi przepisami dla kształcących się pracowników w przypadku powtarzania roku lub w związku z egzaminem poprawkowym;

13) okres zwolnienia od pracy dla celów sportowych w przypadkach i na zasadach przewidzianych obowiązującymi przepisami;

14) urlop okolicznościowy w związku z powołaniem pracownika do odbycia zasadniczej służby wojskowej.

§ 2. Warunkiem uznania okresów nieobecności w pracy wymienionych w § 1 za dni przepracowane w rozumieniu przepisów rozporządzenia jest usprawiedliwienie nieobecności w trybie i na zasadach określonych w przepisach uchwały nr 327 Rady Ministrów z dnia 16 sierpnia 1957 r. w sprawie przestrzegania porządku i dyscypliny pracy (Monitor Polski Nr 70, poz. 432), w regulaminach pracy oraz w innych obowiązujących przepisach.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1960 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

15

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 5 grudnia 1959 r.

w sprawie trybu zatrudniania absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych w niektórych miastach.

(Monitor Polski z dnia 30 grudnia 1959 r. Nr 103, poz. 556)

Na podstawie § 2 ust. 3 oraz § 3 ust. 1 uchwały nr 336 Rady Ministrów z dnia 29 lipca 1959 r. w sprawie trybu przyjmowania do pracy absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych (Monitor Polski Nr 70, poz. 366), zwaną dalej „uchwałą“, zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie ustala zasady i tryb kierowania do odbycia wstępnego stażu pracy lub do

pracy osób określonych w § 2 ust. 1 uchwały, ubiegających się o pracę w zakładach pracy położonych w miastach, o których mowa w § 1 uchwały.

2. Ilekroć mówi się o zakładach pracy bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć zakłady pracy położone w miastach, o których mowa w § 1 uchwały.

§ 2. 1. Propozycje pracy (zapotrzebowania) zgłaszane dotychczas do szkół zgodnie z zarządzeniem Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 2 maja 1957 r. w sprawie szczegółowego trybu zgłaszania propozycji pracy dla absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych (Monitor Polski Nr 36, poz. 238) zakłady pracy (§ 1 ust. 2) obowiązane są składać do organu zatrudnienia prezydium rady narodowej właściwej ze względu na miejsce położenia zakładu. Zapotrzebowania te powinny określać nazwę szkoły, której absolwenta zakład pracy pragnie zatrudnić.

2. Zakłady pracy (§ 1 ust. 2) mogą zgłaszać zapotrzebowania, o których mowa w ust. 1, jedynie w wyjątkowych przypadkach, uzasadnionych szczególnymi potrzebami przedstawionymi w zapotrzebowaniu.

§ 3. Organy zatrudnienia powinny przeanalizować zasadność przedstawionych zapotrzebowań (§ 2 ust. 2) i w przypadkach uzasadnionych szczególnymi potrzebami zakładów pracy, wydać absolwentom, w myśl wytycznych prezydium rady narodowej i w porozumieniu z właściwą szkołą, imienne skierowanie do odbycia wstępnego stażu pracy lub do pracy. O wydanych skierowaniach organ zatrudnienia informuje prezydium rady narodowej.

§ 4. Wyłącza się spod działania uchwały absolwentów podejmujących pracę w szkolnictwie podstawowym, średnim i wyższym, jak również podejmujących pracę w wyuczonym zawodzie absolwentów średnich i wyższych szkół medycznych i farmaceutycznych oraz szkół podległych Ministrowi Kultury i Sztuki.

§ 5. Organy zatrudnienia obowiązane są przeprowadzać kontrole w zakładach pracy (§ 1 ust. 2)

w zakresie przestrzegania przepisów niniejszego zarządzenia, a w razie stwierdzenia ich naruszenia — powiadamiać o tym bezzwłocznie jednostkę nadrzędną zakładu pracy, przesyłając odpis pisma do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

§ 6. 1. Absolwentom ubiegającym się o pracę na terenach określonych w § 1 uchwały, którzy nie uzyskają skierowania organu zatrudnienia na tych terenach, należy proponować pracę na innych terenach zgodnie z ogólnie obowiązującymi przepisami, dotyczącymi kierowania do pracy absolwentów średnich szkół zawodowych i szkół wyższych.

2. Organ zatrudnienia powinien zaproponować absolwentowi pracę na podstawie wykazów zapotrzebowań, o których mowa w § 5 uchwały, i wydać mu odpowiednie skierowanie do pracy, po uprzednim sprawdzeniu, czy zgłoszone zapotrzebowanie na pracownika jest aktualne. Organ zatrudnienia przy wydawaniu skierowań powinien porozumieć się z właściwą uczelnią.

§ 7. Organy zatrudnienia prezydiów rad narodowych miast objętych działaniem uchwały zapewnią sprawną organizację załatwiania spraw dotyczących zatrudnienia absolwentów, między innymi przez wyodrębnienie odpowiednich stanowisk pracy oraz zapewnienie współdziałania z zainteresowanymi szkołami.

§ 8. Traci moc zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 5 sierpnia 1959 r. w sprawie trybu zatrudniania absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych w niektórych miastach (Monitor Polski Nr 70, poz. 368).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:

St. Zawadzki

Wydawca: Centralna Rada Związków Zawodowych

Zamówienia i przedpłaty na prenumeratę przyjmowane są w terminie do dnia 15 miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty — przez: Urzędy Pocztowe, Urzędników oraz Oddziały i Delegatury „Ruchu”. Można również zamówić prenumeratę dokonując wpłaty na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” — Warszawa, ul. Siebna 12.

Cena prenumeraty: kwartalnej zł 10.—, półrocznej zł 20.—, rocznej zł 40.—.
Cena prenumeraty z granicą jest o 40% wyższa od ceny podanej wyżej. Przedpłaty na tę prenumeratę przyjmuje na okresy kwartalne, półroczne i roczne Przedsiębiorstwo Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” w Warszawie, Wilcza 46 za pośrednictwem PKO Warszawa, konto Nr 1-6-100023.

Ekzemplarze zdrukowane można nabywać w sklepie przy ul. Wileńskiej 14 w Warszawie. Zamówienia spoza Warszawy należy kierować do Centrali Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Siebna 12.

NOWOŚCI

Wydawnictwa Związkowego

KATALOG ODZIEŻY OCHRONNEJ I SPRZĘTU OCHRONY OSOBISTEJ

Zestaw kart w specjalnej oprawie, umożliwiającej uzupełnianie w miarę druku dalszych opisów ochron osobistych.

UKŁAD KATALOGU

- I — ochrony głowy
- II — ochrony oczu
- III — ochrony dróg oddechowych
- IV — ochrony tułowia
- V — ochrony rąk
- VI — ochrony nóg

Każda karta zawiera podstawowe dane dotyczące:

- wyglądu wzoru danej ochrony, ilustrowanego fotografią bądź rysunkiem,
- opisu surowca z podaniem jego podstawowych danych technicznych,
- opisu technicznego ochrony osobistej,
- zastosowania z przykładowym wyliczeniem stanowisk roboczych, na których pracownicy powinni być zaopatrzeni w tego rodzaju ochronę osobistą,
- sposobu przechowywania i konserwacji,
- zasad odbioru.

Katalog zawiera szczegółowy wykaz dystrybutorów poszczególnych grup asortymentu ochron osobistych oraz wskazuje obowiązujący sposób dokonywania zamówień.

LUDWIK KRAKOWSKI

Uprawnienia robotnika przemysłowego

120 stron. Cena 8 zł

Książeczka ta powinna stać się doradcą prawnym robotnika i pracownika. Odpowiada ona bowiem na ważne pytania: jakie uprawnienia daje pracownikom obowiązujące w Polsce ustawodawstwo pracy, co i w jakim wymiarze należy się im od zakładu pracy, jak to w konkretnym wypadku samemu obliczyć, na jakie przepisy i argumen-

ty powołać się w celu udowodnienia słuszności swych roszczeń, w jaki sposób roszczenia te dochodzić.

Dzięki temu, że poradnik ten bogaty jest w przykłady, treść jego jest dostępna dla każdego czytelnika, nawet najmniej obeznanego z prawem.